

BRRUM 2

- HOLKY A MAŠINY -

1.

Kdo četl knihu s poutavým a inteligentním názvem „Brrrum“ jistě po skončení četby uronil nejednu slzu a pomyslel si: Takovéto skvělé a poučné dílo přeci nemůže skončit a ponechat lidstvo bez dalšího literárního vedení životem. A to, co trápilo čtenáře, nahánělo noční můru i mně, autorovi. Co budou lidé dělat bez návodu k dalšímu životu.....?!

A tak jako vždy zvítězila má měkkosrdcatost a i když si to možná někteří z vás nezaslouží – další kniha je tu.

Je – li nějaké téma poučné a oblíbené, nemělo by se nezodpovědně zavrňovat. Proto naváží na minulý literární skvost a budu psát opět o sobě. Samozřejmě se na příštích stránkách vyskytnou i jiné osoby nežli ta moje, ale jak zjistíte, jsou tam jen pro dokreslení obrazu děje. Jak jinak byste mohli ocenit krásně barevnou květinu, když nebude kolem ní prostor, s hnědou hlínou.

Záměr minulého dílu – srovnat muže motorkáře s ženou na motocyklu trochu narušila moje manželka. Je to škoda, protože kdybych mohl do titulku díla napsat: Muži silný chopper – ženě mistr Proper...byl by to dozajista poutavý titulek dělající z knihy bestseller. Možná měla má závěrečná kapitola obsahovat místo deseti pravidel motorkáře jedno pravidlo navíc.

Jedenácté – správný motorkář se nežení.

Protože když se ožení, ta křehká bytůstka, co si vzal mu začne na motorce jezdit a on bude mít ho...hodně smutku. Já ale nejsem taková měkkota, abych se nechal takto od ženy zmanipulovat a když jde o silný stroj, nenechám se od něj odstrčit. Vlastním i jako ženatý chopper a nic na tom nemůže nikdo změnit. Jsem zásadový drsný motorkář. Zdědil sem totiž motocykl po mé milované, když začala jezdit na novém.

Nejhorší pro motorkáře je zima. Zimní měsíce jsou bez jízdy na burácejícím stroji k nevydržení. Už tady bych mohl upozornit na rozdíl mezi mužem – motorkářem a ženou – motorkářskou.

Muž v zimě trpí a dychtivě čeká na jaro, až vyjede.

Žena netrpí. Ta si v pohodě vaří, pere a žehlí a díky neustálé zábavě ani nepostřehne, že nějaké mrazivé měsíce byly.

Je nespravedlivé, že ženy se baví prakticky celý rok a muži musí netrpělivě bez rozptýlení na pohovce vyčkávat jaro. Mám chápavou manželku a občas se snaží přenechat mi trochu té zimní zábavy. Třeba dát nádobí do myčky...ale copak jsem despota, abych jí okrádal o její radost a sypal na ní šed' nudy?! Občas na ni padne taková lítost nad mým smutkem, až se mi snaží nějaké to její alotrio vysloveně vnutit. Udělám jí tedy radost a alespoň pustím vysavač, aby měla pocit, že se také dobře bavím. Šílené poletování s hadicí v ruce přenechám jí. Hadice není anatomicky tvarovaná na mužskou ruku a mohla by na mně zanechat trvalé zdravotní následky.

Přes zimu se také plánuje letní motorkářská dovolená. Vloni ji měla v rukou Petra. Je to sympatická blondýnka s milou povahou, ale na plánování volného času drsných mužů na silných strojích se popravdě nehodí. Je totiž pedagožka a ty mají snahu vše nacpat do školních řádů. Motorkář svázaný školními řády ztrácí image drsňáka. Letos bude vše jinak. Dovolená bude plánována odborně a profesionálně. Plánuji ji totiž já. Ale než se dostanu k této perličce letních měsíců, musím se zmínit o jiné akci, bohužel plánované někým jiným, než jsem já. Manželkami. Tedy né že bych vlastnil více manželek...sice na první pohled to je lákavá představa, ale bohužel nežijeme ve vyspělém orientě. Takový sultán má manželek plný valník...ale má k nim i hlídače, a hlavně pracovníka na pozici kata. Kat je důležitá pracovní síla – když nastane rodinná roztržka, zavolá se tato osoba a ta situaci uvede do klidové podoby. Je lepší než manželská poradna či rozvodové řízení. Ovšemže by mně kat byl na nic. Leda bych si ho najal jednorázově, když u nás mnohoženství není povoleno. Ale v naší malé chaotické zemičce by vše dopadlo asi stejně špatně...já bych si ho najal na uklidnění manželství, má milovaná by ho seřvala a místo očekávaného výsledku – vdovec – by situace přešla na skóre – vdova. Nemyslím, že bych byl nějaký životní smolař, ale znám české ženy.

Slovem – manželky – myslím ženu mou a ženy mých kamarádů. Naplánovaly ještě jednu dovolenou, prý rodinnou. Pojedeme nejdříve k moři a až poté na motorkářský výlet. K moři nepojedeme na motocyklu ale autem. U moře se nebude pít a veselit, u moře se budeme kultivovaně rekreovat a topit se ve vlnách. Je až zarážející, jak jsou naše drahé polovičky i přes celosvětovou osvětu nepoučitelné.

Má milovaná viděla v televizi reportáž o Titaniku, tsunami, žralocích a vybuchlém tankeru. Dopad na její mozek a pud sebezáchovy to nemělo bohužel žádný. Na moře se těší a její největší slast bude, až jí žralok prokousne lýtko v ohnivém pekle hořící nafty. Naštěstí druhá polovička našeho manželského svazku je o mnoho rozumnější a uvědomělejší. Nevylezu z bungalovu od ledničky a klimatizace. O vybuchlém chladicím zařízení v domácnosti jsem totiž v životě neslyšel.

Když jsme na cestu vyjeli, řídila má milovaná. Řídí ráda a nejen automobil. Jeli jsme v sestavě tří vozů – čtyř rodin. Kdo četl minulou knihu, pochopí, že Roman s ženou jeli ve voze s jinou rodinou. Roman je silně ekonomického citění a volná místa u ostatních ve voze mu vyloženě drásala nervy pro trestuhodné plýtvání. Musím přiznat, že v hloubi duše zastávám také jeho názor a volné sedadlo vedle své dcery bych také rád obsadil. Nejlépe nějakou dívkou, štíhlou, aby nepřetěžovala vůz, s pěkným poprsím, aby při nárazu neutrpěla zranění hrudníku, když vzadu nejsou airbagy a mladou, aby neumřela stářím, když cesta bude taková dlouhá. Nejlépe něco mezi dvaceti a pětadvaceti lety. Má žena je sice spořivá, ale vytěžování vozu takovýmto stylem by mi určitě neschválila. A tak jsem se raději ani neptal - jeli jsme a plýtvali. Když jsme přejeli hranice, které už nejsou hranicemi, protože jsme jedno kamarádké soustátí, má žena rozhodla, že řídit budu já. Logicky tuto změnu nezdůvodnila, ale já stejně vím proč. I když jsme spřátelené soustátí, udělám-li v kapitalistické velmoci dopravní přehmat, zavřou mě na sto let. Varianta, že se vykoupím ze žaláře pokutou, pro místního občana zanedbatelnou, nepřipadá v úvahu. Na pokutu bych musel odevzdat roční plat a ten odevzdat nemohu. Je na rodinném kontě, a to hlídá má milovaná. Jsem bravurní řidič a průjezd předraženým státem jsem zvládl mistrně. Navíc pro jistotu jeden vůz s kamarády jel přede mnou, druhý za mnou a měli mě v tak těsném sevření, že jsem nemohl vykolejit jiným směrem. Poté nastal přejezd další země. Slovinsko. Slovinsko je výslovností podobné názvu Slovensko, ale jsou tu rozdíly. V Slovensku mám příbuzné a vím, že s pracovitostí tam mají patrně problémy. Podle číšníků a obsluh různých stánků a atrakcí. Sice tam nic moc nedostanete, ale ani na vás nic moc nechtějí. To Slovinci jsou jiní kabrňáci. Sice osobně žádného Slovince neznám, ale to že z Čech

do Chorvatska má zdejší stát asi pět kilometrů dálnic a chce za průjezd tisíc korun je až udivující. Naštěstí jsme jeli v době, kdy toto platební nařízení ještě nemělo platnost. Horší to bude, až pojedeme zpátky...možná bude lacinější objet zeměkouli druhým směrem než použít průjezd přes tento stát lakomých extrémistů. Kdoví co si za těch čtrnáct dní ještě vymyslí...

Chorvatsko má dálnice takřka přes celé území, a navíc dálnice rovné bez terénních vložek, na které sem zvyklí ze své domoviny. Platí se zde sice také docela dost, ale kvalita služeb cenně odpovídá. Pokud jedete tunely a krajinou se stromy a domy je to celkem pohoda. Ovšem časem se okolí změnilo na planinu s šutry a bodláky. Zpočátku změna, která pobaví, postupem času životní trauma. Tuto část jsme projížděli v noci. Na jednom z odpočívadel jsme zastavili a rozešli se na nutné potřeby. Když jsme asi po dvou hodinách opět zastavili, přepadla mě panika. Dle mého jsme byli na tom samém místě jako předtím. Četl jsem spousty knih o bermudském trojúhelníku, tak proč by nemohlo existovat chorvatské kolečko. Jedete po dálnici...pořád rovně...nemůžete nikam odbočit...zastavíte a ejhle – jste opět na začátku! Navíc jak jsme cestovali v noci, nejsem si jistý, jestli jsem nějakou dobu nespál. Když tedy stojíme a já prožívám ten chaos v mysli, napadne mě mazaná finta. Lehce poznám, jestli jsme jeli nebo jsem spal a stojíme pořád na tom prvním odpočívadle.

Nenápadně jsem se zeptal mé milované:

„Miláčku, prosím tě, nevíš, jestli už sem byl čůrat nebo nebyl?“

Miláček se na mě podívá takovým divným pohledem, jako bych byl přejeté štěně na silnici.

Přichází Petra a ptá se:

„Proč tam sedíte a nejdete se protáhnout?“

Má žena se k ní nakloní a říká:

„Tak je to tady, už neudrží moč a ani si nepamatuje, kdy byl na záchodě. Chudák dcera musí být u toho, když ho budeme nuceni nechat utratit...“

„Třeba to nebude tak zlý“ namítá Petra, „možná ti bude schopnej alespoň nosit tašku s nákupy...“

Ženský jsou divný. To jsem věděl vždycky. Ale jak zjišťuji, dvě jsou divnější než jedna. Teď by mi ten kat bodnul. Jdu za Zdeňkem, a jelikož je chlap, přímo se ho ptám:

„Hale, jsme pořád tady, nebo jsme už někde úplně jinde?“

Zase ten divný pohled na mrtvé štěňátko....

„Prostě se mi zdá, že jsme ujeli asi tři sta kilometrů a vystoupili na stejném místě, z kterého jsme vyrazili. I ty cvrkády tady cvrkaj úplně stejně...“ pokračuji.

„Jó to máš pravdu“ souhlasí Zdeněk. „Je to tady stejný jako na minulém odpočívadle, ale věř tomu, že jsme opravdu jeli. Kdybychom nejeli, měli bychom benzín, který už skoro žádný nemáme...“

Jsem spokojený. Nejsem na utracení, ale umřeme tu spokojeně všichni na dehydrataci. Ale nepořádek jim tu nenecháme...naše tělesné schránky určitě sežerou ty řvoucí cvrkády co tu slyšíme. Podle toho rachotu – když porovnáím velikost a zvuk našeho cvrčka – musí být veliké jako dospělý divočák či menší hroch.

Pokračujeme, a dokonce i nacházíme benzínovou pumpu. Když se začne rozednívat, dáváme si čtvrt hodinovou pauzičku, která se protáhne na dvě hodiny spánku. Při vzbuzení se vyděším, že má žena dodržela slib z noci a já jsem již utracený. Nemohu se hnout. Ale po zapojení logické mysli zjišťuji, že je to pouhé odkrvení trupu, jak sem usnul na sedadle, různě zamotaný a zkřížený. Když se mi konečně povede vstát a jít ke stolu kde sedí ostatní, uslyším za sebou hlas nějakého dítěte:

„Mami, ty si říkala, že k moři jedeme, aby sousedi viděli, protože tam nemůže jet kdejakej debil a támhle ten pán je tu taky?!“

Ohlédnou se a koukám, že ten hajzlík ukazuje na mě. Při otáčení mě zradí odkrvená noha a já ztroskotám na silnici. Dělán jako by nic a ke stolu se doplazím.

„Kdejakej debil sem jet nemůže“ odpoví matka tomu spratkovi, „ale tenhle debil bude patrně z nějakého vládního úřadu...tam jsou výjimky.“

Kamarádi se trpně smějí a já zjišťuji dvě věci.

Za prvé, nejsou to kamarádi ale hajzlové, které strašně rád uvidím plavat v moři těsně před sestavováním menu pro žraloka.

Za druhé, i tisíc kilometrů od domova potkáte českou rodinku, která vás dokáže nas...

Ještě než odjedeme, povede se mi strčit na místo, kam si ten parchantek sedá kus čokolády, co jsem ji v těch vedrech měl v kapse a

ona změnila skupenství. Ať vidí, že život není procházka růžovým sadem a občas přichází trest za něco, co vůbec nebylo.

K moři přijíždíme bez nehod, a i apartmán je vyhovující. Lednička, klimatizace, gauč, televize. Navíc jsem si tajně přibalil do tašky malý DVD přehrávač a filmy. Můžu se rekreovat od rána do noci a domů se vrátit plný síly a elánu nepřekousnutý žralokem či cvrkádou. Všichni ihned pospíchají k vodě. Trochu zvědavý jsem také...moře jsem samozřejmě už viděl, realisticky ztvárněné v televizi. A zážitek z televize byl o to příjemnější, že žralok nebo tanker na vás skrz tlusté sklo televizního přijímače nemohou. A i kdyby to sklo prasklo, televize nemá tu velikost, aby prošli skrz její obal. Maximálně by to šplouchlo a polilo koberec.

Voda v moři je krásně čistá a nezodpovědní kamarádi do ní lezou. Plácají se a vykřikují něco o skvělé a vysoké teplotě. Když ponořím naivně do vody prsty, zima mi málem vyrve nohu z kloubu. Jestli je něco v moři teplého, jsou to oni, a právě prodělávají vysokou horečku. Dokonce i uvěřím řečem o bezpečnosti koupání, nevím totiž, že by existoval polární druh žraloka. V moři se ale k mému údivu koupou davy lidí. Mám silnou vůli a časem se třeba také osmělím. Alespoň ještě než odejdu, ochutnám, jestli je opravdu slané. Jen tak si srknu a opravdu...je to hnus. Kde se bere tolik soli v moři, je mi záhadou. Možná je takhle prosolené jen na plážích kde se koupou lidé...člověk jde totiž do moře zpocený a pot je slaný. Zkusím někdy zajít do míst bez turistů a napít se tam.

Do baráčku, kde bydlíme, se doplazím z posledních sil. Je totiž neskutečný hic...tipuji tak něco kolem sto padesáti stupňů ve stínu. Lehám si k televizi a pouštím své DVD. Nic. Jsem technicky velice zdatný a kontroluji baterie, kabely a na které straně televizoru je obrazovka. Vše v pořádku. Přichází má žena, trochu popuzená že jsem nepřeplovával moře a nekrmil žraloky svými údy.

„To tu hodláš smrdět celou dovolenou a nevylezat ven?!“ ptá se hrubě.

„Tak za prvé“ s klidem se bráním „Nesmrdím, ale eroticky pachově působím na dívky. Za druhé nebudu jen tady v obýváku, ale také v ložnici a při vyvážené stravě doufám i na WC. A za třetí, ven rozhodně vylezu, abych mohl ochutnat místní speciality a víno.

Přicházejí ostatní a má hrubá žena mě začne shazovat:

„Tak jsem se tady od pána dozvěděla, že celou dovolenou bude kvasit na gauči a ven vyleze, jenom aby se ožral!“

Najednou má milovaná vykulí oči a zakřičí:

„A co je tohle!“

Koukám, na co kouká a dojde mi to. Ozónová díra vyvařila mé ženě z hlavy mozkové buňky a ona nerozpozná DVD.

„To je miláčku takový přístrojík, do kterého dáš kulatou placičku, a před tebou se začnou zjevovat obrázky s dějem, kterým se říká film“ něžně se jí snažím odvrátit počínající amnézii.

Ona ale, místo aby překontrolovala svůj zdravotní stav, zvýší hlas až nad tóninu hysterických cvrkád venku:

„Nedělej ze mě debila, poznám naše DVD, ale chci vědět, kde se tu vzalo?!“

Mrzí mě, že ženy nejsou schopny logické dedukce, a proto se já musím neustále unavovat vysvětlováním.

„Lásko, DVD nemá nožičky ani kolečka, a tak jsem ho sem musel přinést. Jsem už takový od přírody a rád se postarám o naše kulturní vyžití.“

Nejdříve to vypadalo, že má žena vybuchne a způsobí menší přírodní katastrofu. Ale během sekundy změnila vzezření a rozesmála se. To ale vykolejilo mě. Vím, že slunce je prevít a způsobuje nezvratné škody, ale takhle rozmixovanou osobnost jsem ještě neviděl. Má milovaná, když prožívá vztek, vždy uzavírá debatu výbuchem. To, co nastalo teď je opravdu podezřelé. Sedne si vedle mě a s úsměvem říká:

„Tak mě teda začni kulturně vyžívat a pusť tu svoji placičku.“

Vezmu ovladač a snažím se o to, o co jsem se snažil, než přišla. Deset minut se nervuji a ten elektronický prevít né a né spustit. Má milovaná s klidem vstává, bere mi z ruky nefunkční ovládání a jde k ostatním.

„Tak se podívejte“ říká „ten můj technický génius si vzal DVD a k němu jako bonus ovládání od televize. Asi aby měl kousek od všeho co je mu na světě nejbližší. Možná že si potají doma uloupil i kousek záchodového prkýnka!“

Po právu se urážím a odcházím do ložnice. Bolí mě hlava z toho, jak mě nikdo nemá rád. Usínám a budím se asi za hodinu. Bolí mě hlava z horka. V ložnici jsem se zabouchl, abych nemusel poslouchat neodborné kecy na moji osobu. Ložnice nemá klimatizaci a zavřeným oknem skrz sklo asi slunce způsobilo nenapravitelné škody na mně.

Otevřu dveře a vidím, jak ostatní sedí na terase a hodují. Jasně, snaží se zneužít toho, že mi nechutná a rozhodli se všechno sežrat. Jdu spát a budím se až ráno.

Ráno je proti noci horší o cvrkády. Teplota v noci spadla na padesát stupňů, a když se začalo rozednívat, spustil koncert těchto skřehotavců. Vzpomínám s dojetím na tichého českého cvrčka a snažím se z hlavy vypudit myšlenku na založení požáru a vypálení cvrkajících potvor. Z terasy slyším hlahol mých bývalých kamarádů a současné manželky. Možná že to ani není snídane...možná je to stále ještě včerejší večeře. Asi raději puknou, jen aby mě mohli připravit o můj příděl potravy na zdejší pobyt. Jdu mezi ně a díky své vrozené kultivovanosti se ovládnou a nepodříznu jim hladové krky. Na stole jsou mísy a v nich spousta zeleniny. Zeleninu a ovoce nemám rád. Není to dle mého plnohodnotná strava...nejhodnotnější je řízek nebo třeba knedlík. I v přírodě ty nejsilnější a nejpružnější zvířata jedí maso...knedlíky né, ale to jenom kvůli tomu, že si je packami s drápky nedovedou uhňahňat. Zelenina a ovoce podporují tloustnutí...viz býložravci jako je hroch nebo slon. A navíc kdo nejí knedlíky je prcek...viz Číňané a Vietnamci s jejich protivnou rýží.

Všichni vyráží k vodě, já pouštím klimatizaci a usínám na pohovce. DVD přehrávač jsem už vzdal...jako technikovi je mi jasné, že s ovladačem na televizor poslouchat nebude. Když se všichni vrátí, dělají, že mají spousty kladných zážitků. Na mě si neprijdou, to že si nacvičili obdivovací scénku na téma krásy moře, mě neochromí. Roman dokonce přináší tašku nějakých mořských škeblí. Prý je uvaří a bude to lahůdka. Nevím nevím..., možná s bramborovým knedlíkem a se zelím.... Jsou nepoučitelní – po chvíli nese mísu a v ní ty vyvařené potvory. Jen tak samotné, bez zelí. Má žena na to kouká a také není nadšená. Roman ji ale přesvědčuje a dokonce tvrdí, že ty mrchy na talíři mají účinky jako afrodiziakum. To mě na chvíli otráví. Konečně maso a já ho nemůžu...přitížilo by mi. Když se s mojí milovanou hádáme, je mi afrodiziakum k ničemu. A jelikož mě bolela hlava a venku jsem se ještě moc nepotuloval, místní dívky mě neměly možnost poznat. Takže i v tomto směru je afrodiziakum na ho.... Ale nakonec si říkám, že by se vše mohlo v dobré obrátit. Má žena se nape erotickou stravou a večer nastanou orgie. A jak tak koukám, budou to orgie jak ve starověkém Římě...natlačila do sebe půl mísy!

Začínám mít obavy, abych se večer nějak neztrapnil...možná bych si měl těch slizkých potvůrek také d'obnout. Jednu otevřu a bohužel zjišťuji, že žaludek není erotický orgán a na sliz uvnitř reaguje veskrze negativně. Je to k zblití.

Asi po půl hodince má žena vyskočí a říká: „Jdu si lehnout.“

Je mi jasné o co jí jde, ale po tom, jak mě osočovala, ji nechám chvíli vycukat....

„Takhle brzy“ jakoby ledabyly prohodím „ještě je málo hodin a ty snad nerada sedíš s milými přáteli?“

Je mi jasné že chce mě a na nějaké kamarády zvysoka kašle...znám svoje kvality. Je ale diplomat a nic záporného o ostatních neříká. Vyskočí a beze slova běží do ložnice.

Ještě asi deset minut simuluji konverzaci a poté se nenápadně vytrácím za ní. Ani nerozsvěcím, slyším, jak roztouženě vzdychá. Honem se svlékám a eroticky na ní sahám.

„Dej tu ruku pryč!“ sykne.

Á, holčička hraje divadélko, protože jsem nešel hned...napadne mě. Přitulím se, a zašeptám:

„Tak jsem tě nechal čekat deset minut...já vím, že to bylo k nevydržení, ale teď ti všechno vynahradím brouku.“

„Jestli okamžitě nevypadneš, zbleju tě od hlavy k patě“ zařve a kopne mě – naštěstí – do nohy.

Trochu se mě to dotkne.

„A co ty znásilňovací ústřice, ty snad nepůsobí?!“ roztrpčeně se bráním.

„Jestli ještě jednou vypustíš z huby slovo ústřice, zabiju tě a po kouskách nacpu do těch prázdných škeblí!“ vystřelí výhrůžku a na závěr, asi aby zdůraznila svoji nebezpečnost, strašidelně zavrčí.

„Dobrou noc“ uraženě se otáčím, a aby si nemyslela že zvítězila, výchovně jí upozorním:

„A je neslušné na druhé vrčet jako sadistický dinosaurus!“

„To né já“ odsekne „to ty slizký mrchy v žaludku.“

Dochází mi to a mám opravdu upřímnou radost. Jestli to má milovaná přežije, zítra budeme mít hezký a klidný vztah. Přestane na mě být našťvaná, protože moji roli převezme Roman. To, že ji chtěl otrávit mořskými slimáky, mu neodpustí po dobu celé dovolené a jestliže ho zítra nezabije, já z toho můžu celou rekreaci profitovat.

Ráno všichni opět běží na pláž. Má žena neběží. Šourá se za námi a očima přeměřuje, jak velikou díru je potřeba vykopat na pohřbení Romanova trupu. Já jdu také. Hlava mě už nebolí, a navíc jsem dostal důležité informace, které musím odborně ověřit. V noci jsem se totiž vzbudil a šel si sednout chvilku na terasu. I když spíše než já, byl jsem vzbuzen mou ženou. Ze spaní mě začala škrtit a vyhrožovat:

„Uvařím tě, jako tu škebli hajzle.“

Nedotklo se mě to, protože vím, komu výhrůžka byla adresována.

Na terase sedí Zdeněk a Jirka. Roman už šel spát a já mu to přeji. Ať si naposled zalaškují se svojí manželkou, než si má manželka zalaškují s ním a rozvěsí jeho vnitřnosti po okolních palmách. Jirka se na mě otočí a říká:

„Seš blbej, že s náma nechodíš k vodě.“

Jirku jsem měl doteď rád a nechápu, proč má najednou stejně debilní kec, jako má milovaná.

„Přicházíš o nejhezčí chvíle dovolené, troubo!“ přidává se Zdeněk.

Jsem úplně rozhozený a nemohu si v hlavě srovnat, proč do teď moji kamarádi mluví jako moji nepřátelé – naše manželky. A docházím k jedinému vysvětlení, které mi zdůvodňuje, proč se smaží na šíleném slunci a zanedbávají ledničku a pohostinství. Horko a slaná voda v nich probudily skrytá zákoutí jejich duše a oni jsou homosexuálové. Né že bych něco proti této menšině měl, ale je to k vzteku. Přijeli jsme, čtyři chlapi a odjede jen jeden, já. Romana zabije má žena, Jirka a Zdeněk se na slunci převarili na holčičky.

„Já na to nejsem“ omluvně říkám a nevím jak jim naznačit, že jsem pořád chlap...abych se jich nějak nedotkl, když jsou teď to něžnější pohlaví. Snažím se nenápadně vytratit, abych jim nekazil hezkou chvilku, dokud jejich manželky spí.

„Stejně si vůl, že s náma nechodíš, když je pláž plná nahatejch holek“ sykne Zdeněk, když už jsem skoro v obýváku.

Cítím, jak mi ztuhne celé tělo a srdce se snaží vyskočit ven ušními boltci. Hajzlové. Tak oni si užívají a já tady trpím sám v bungalovu. Ale to skončí...zítra jdu na pláž eroticky se rekreovat!